

ἀσχολουμένων εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν. Εἰς τὸ Συνέδριον τοῦτο προσεκληθὴν νὰ μετάρχη καὶ ὁ παρ' ἡμῖν διδάκτωρ κ. Σπυρίδων Παπαγεωργίου.

Ἐκ τῶν ἐν τῷ νεοσυστάτῳ μουσειῷ Μυκόνου τῶν Δηλιακῶν ἀρχαιοτήτων, γράφει ὁ «Παρνασσός», ὅπερ τελευταίως κατέταξεν ὁ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Π. Καδδαρίας, διακρίνονται ἐν μὲν τοῖς πλαστικοῖς ἔργοις τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης 1) πανάρχαιον κολοσσαῖον εἰδωλὸν Ἀρτέμιδος, πρωτοφανὲς καὶ πολύτιμον ἔργον διὰ τὴν καλλιτέτην αὐτοῦ διατήρησιν, διὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ δι' ἣν φέρει ἀρχαιοτάτην ἐπιγραφὴν βουστροφρόδον γεγραμμένην, ἐξ ἧς φαίνεται ὅτι ἀφίερσεν αὐτὸ εἰς τὴν Ἀρτέμιδα Ναξία τις γυνὴ, Νικάνδρῳ τὸν ὄνομα, 2) περὶ τὴν Ἀρτεμῖδα, ἔργον καλλιτέτης διατήρησεως καὶ ἐπιμελεμένης τέχνης, μεγίστην ὁμοιότητα ἔχον πρὸς τὰ ἀνάγλυφα τῶν μετοπῶν τοῦ ἐν Σελινόντι ἀρχαιοτάτου ναοῦ, 3) πέντε ἀρχαῖα ἀγάλματα Ἀρτέμιδος, μεγάλην ὁμοιότητα ἔχοντα καὶ οἰοῦνται ὡς ὑπόδειγμα χρησιμεύοντα πρὸς τὴν ἐν Πομπηΐᾳ εὐρεθεῖσαν ἀρχαῖον Ἀρτεμῖδα, 4) κεφαλὴ πωγωνοφόρος, ἡ καλλιτέτης καὶ σπουδαιότητα τῶν μέχρι τοῦδε εὐρεθεῖσιν ἐν Ἑλλάδι ἀρχαίων κεφαλῶν. Ἐκ δὲ τῶν ἔργων τῆς ἀκμαζούσης τέχνης διαπρέπει σύμπλεγμα παριστὰν τὸν Ἀδην ἀρπάζοντα τὴν Περσεφόνην ἐκ τοῦ μέσου τῶν ἀκολουθῶν αὐτῇ νομῶν, ἐνῷ αὐταὶ κατεπτομένηται τρέχουσι τῇδε κάκεισε καὶ σπεύδουσι πρὸς βοήθειαν τῆς ἀρπάζομένης, ἔτι δὲ ὑπερμεγέθους κεφαλὴ γυναικὸς, φερομένης πέπλον ἐπὶ κεφαλῆς καὶ ἐχούσης κατὰ τὰλλα μεγάλην ὁμοιότητα πρὸς τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ κεφαλὴν τῆς Νιδῆς. Ἐκ δὲ τῶν τῆς παρακμαζούσης τέχνης διακρίνονται κεφαλὴ Πτολεμαίου τοῦ Α' καλλιτέτης ἀλεξανδρινῆς ἐργασίας, γυναικεῖος ῥωμαϊκῆς ἀνδρίας, ὁμοιάζων ἐντελῶς τῇ γνωστῇ ἐν Πομπηΐᾳ εὐρεθείσῃ Ῥωμαῖᾳ νεάνιδι, καὶ ἀνάγλυφον παριστὰν πάνθηρα σπαράσσοντα ἵππον. Ἐν τοῖς χαλκοῖς διακρίνεται ἀγαλμάτιον ἀνδρὸς ἀρχαιοτάτου, ὁμοιάζον ἐντελῶς πρὸς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ εὐρεθέντας ἡνιόχους, τρεῖς μικροὶ ταῦροι, ἱππάριον καὶ διάφορα ἑλσμάτια μετὰ λεπτοτάτων καὶ ὀρεινῶν κοσμημάτων. Τέλος μεταξὺ τῶν πηλίνων διακρίνεται πανάρχαιον γυναικεῖον εἶδωλον, ἱπποὶ ἀρχαίας τέχνης καὶ λύχνοι μετ' ἐγγύφων παραστάσεων.

— Πρὸ τινων ἡμερῶν ἡ ἐν τῷ λιμένι Πειραιῶς ἐργαζομένη βυθοκόρος ἀνέσκαψεν ὅκτω ἀγύρας λιθίνας κοινικὰς τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων.

— Εἰς Ἐπίδαυρον πρόκειται νὰ ἐνεργηθῶσιν ἀνασκαφαὶ δαπάναις τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας.

— Ἐν Παλαιστίνῃ ἀνεκαλύφθη ἰσχάτως ἄγαλμα Διὸς, ὅπερ μετ' ἐνέχθη εἰς Κωνσταντινούπολιν.

— Ὁ ἐφέτης κ. Γ. Δ. Ἀντωνόπουλος ἀγγέλλει τὴν προσεχῇ ἐκδοσιν μονογραφίας περὶ χρεωκοπίας καὶ ἀποκαταστάσεως.

— Νέαι ἐφημερίδες ἐξεδόθησαν ἡ «Δόγη», πολιτικοσαυτική, καὶ ὁ «Ὀλύμπος».

ΒΙΒΛΙΑ

2325. Ἑστία. Ἐκδίδεται κατὰ κυριακὴν. Ἔτος Γ'. Τόμος ΙΑ', 15 Μαρτίου 1881. Ἀριθ. 272 (220). Λεπτὰ 24. Ἀθήναι, γραφεῖον τῆς «Ἑστίας», ὁδὸς Σταδίου, ἀρ. 6, 4^{ον}, σελ. 16. Περιεχόμενα: Ὁ χαρακτήρ τοῦ Ἀμλέτου (Ἐκ τῶν τοῦ Paul Stapfer) ὑπὸ Δ. Βικέλα. — Ὁ ἱατρὸς Ἀντώνιος. [Μυθιστορία Ι. Ρουφφίνη. Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου]. — Οἱ μάρτυρες τῆς ἐπιστήμης. (Ἐκ τῶν τοῦ Gaston Tissandier. Μετάφρ. Ἑλίας Σκ. Σουτσου). — Ἀρχαῖα. — Ἡ γαλακτώδης θάλασσα. — Τὸ ἀδιάδροχον τῶν ὀφθαλμῶν. — Δάνειον πνεύμα. — Ἀλήθεια. — Σημειώσεις. — Μία συμβουλὴ καθ' ἑξῆς. — 2326. Τὸ Σύμπαν. Μετ' εἰκονογραφίῶν. Ὑπὸ Σ. Κ. Θεογάρη, ἐκδιδόντος Β. Σκοπούλου. Πρὸς χρῆσιν τῶν δημοτικῶν σχολείων. Μέρους δεύτερον, 1881. Βιβλιοπωλεῖον ὁ «Κάδμος» Β. Σκοπούλου ἐν Πάτραις, ὁδὸς Μαζιῶνος, 12^{ον}, σελ. 143.

2327. Ταμεῖον τῶν χρῶν καὶ ὀρνῶν τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ καὶ αἱ αἰ κατ' αὐτοῦ ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ Ἐφέτων. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀδελφῶν Περρῆ, ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Πανεπιστημίου, 1881, 8^{ον}, σελ. 52.

2328. *Nouveau procédé pour la destruction du kermès du figuier.* (Ceroplastes rus-

ci, Linn.). Par M. P. Gennadius. Paris. Εἰς 4^{ον}, σελ. 1-3.

2329. Ἐκθέσεις τῆς ἐν Καλάμαις ἀποστολῆς τοῦ Π. Γενναδίου. Ἐν Ἀθήναις, σελ. 1-16. [Ἐν τῇ Ἐκθέσει ταύτῃ πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν ὁ κ. Γεννάδιος λόγον ποιεῖται ἰδίως περὶ τῆς κομμίσσεως τῶν ἐσπεριδοειδῶν. Μετὰ μικρὰν ἱστορίαν τοῦ νοσήματος, ἐρχόμενος εἰς ἀκριβῆ περιγραφὴν αὐτοῦ ὑποδεικνύει τὰ αἷτια, αἵτινα παράγουσι τὸ νόσημα καὶ τέλος ἐν ἐκτάσει σχετικῇ ποιεῖται λόγον περὶ τῆς προλήψεως καὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ. Ἐν τέλει δὲ παραθέτει ὀλίγα τινὰ καὶ περὶ τῆς ψωριδίας τῶν ἐσπεριδοειδῶν καὶ περὶ ἄνθρακος].

2330. *Neugriechische Grammatik* nebst Sprachproben für die Fortbildung und Umgestaltung des Griechischen von Homer bis auf die Gegenwart. Rechtmässige deutsche Bearbeitung des Handbuchs to Modern Greek by Elg. Vincent and T. G. Dickson von Professor Dr. Daniel Sanders. Leipzig, Druck und Verlag von Breitkopf und Härtel. 1881. In 8°, S. XIV und 296. [Ἡ νεοελληνικὴ αὕτη γραμματικὴ τοῦ Γερμανοῦ καθηγητοῦ κ. Δανιὴλ Σάνδερς συνετάχθη καὶ ἀπευθύνεται κυρίως εἰς τοὺς μαθητὰς τῆς μέσης ἐκπαίδευσως ἐν Γερμανίᾳ, σκοπὸν δὲ προτίθεται νὰ διευκολύνῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ἐκμάθησιν τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης διὰ συστήματος λίαν εὐμεθέδου καὶ ἐπιτυχῆς. Ἐκ τοῦ προλόγου, ὃν ὁ συγγραφεὺς προτάσκει τοῦ ἀξιολόγου ἔχειριδι, μεταφράζομεν ἐνταῦθα τὰ ἐπόμενα. «Ἐν τῇ παρούσῃ αὐτῇ καταστάσει ἡ νεοελληνικὴ γλῶσσα ἔχει μεγίστην ἀξίαν διὰ τοὺς ἀσχολουμένους εἰς κλασσικὰς σπουδὰς καὶ τοὺς φιλόλογους, παρὰ τοὺς ὅμους ὀλιγογνώστους καὶ μέχρι τοῦδε. Πολλοὶ νομίζουσιν ἔτι ὅτι ἐν Ἑλλάδι ὁμιλεῖται ἐφαρμένη τις διάλεκτος μεστὴ τουρκικῶν καὶ ἰταλικῶν λέξεων, καὶ αὐτῶν δ' ἔτι τῶν λογίων ὀλίγοι γνωρίζουσι πόσον ὀλίγον διαφέρει ἡ γλῶσσα τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀπὸ τῆς τῶν σημερινῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων. Ἐπὶ διάστημα 1800 ἐτῶν αἱ ἐν τῇ ἐλληνικῇ γλώσσῃ συμβῆσαι ἀλλοιώσεις εἶνε βεβαίως ἥττον σημαντικαὶ ἢ αἱ συμβῆσαι ἐν τῇ ἀγγλικῇ ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Chaucer μέχρι Σαίξπηρου.

Εἰς τὸν περιηγούμενον τὴν Ἀνατολὴν ἡ γῆνός τῆς νεοελληνικῆς εἶνε ὀφελιμωτάτη, διότι ἀπαλλάττει αὐτὸν τῆς ἀνάγκης διερμηνείας. Ἑλληνες εἶνε οἱ ἀπανταχοῦ ἐνταῦθα διεξάγοντες τὸ ἐμπόριον, καὶ εἰς αὐτὸ δὲ τὸ Πέραν, τὸ μόνον ὑπὸ Ἑθροπαίων κατοικοῦμενον μέρος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ νεοελληνικὴ γλῶσσα εἶνε πολὺ ὀφελιμωτέρα ἢ ἡ τουρκικὴ.

Ἀπὸ ἑτοὺς εἰς ἑτοὺς ἡ γλῶσσα γίνεται καθαρότερα καὶ ἀρχαϊκότερα, ἀποβάλλουσα μὲν τὰς ἐν αὐτῇ τυχόν ὑπαρχούσας ξενικὰς λέξεις, προσλαμβάνουσα δὲ πάλιν μετὰ αἰῶνων πάροδον ἀρχαίους γραμματικούς τύπους καὶ ἐκκαθαρισμένη τῶν ἀδοκίμων φράσεων καὶ ξενισμῶν ἡ ἀλλοίωσις δὲ αὐτῇ οὐδαμῶς περιορίζεται μόνον εἰς τὰς λογίας τάξεις τοῦ λαοῦ διὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι λίαν διαδεδομένην καὶ ἔμφυτον φιλομάθειαν.

Τὸ Α' τοῦ βιβλίου μέρος, ἡ κυρίως γραμματικὴ, περιέχει ποικίλιαν φράσεων ἐλληνικῶν μετὰ γερμανικῆς αὐτῶν μεταφράσεως ἐκ τῶν ἐν τῇ συνήθει συνομιλίᾳ παρουσιαζομένων.

Τὸ Β' μέρος περιέχει διαλόγους εἰς ἀμφοτέρας ὁσάυτως τὰς γλώσσας, ἐν οἷς προσπαθεῖα κατεβλήθη ὅπως μετὰ τῶν συνήθων γλωσσῶν ἀσκήσων μεταδιδῶσιν εἰς τὸν ἀναγνώστην καὶ ἀσφαλεῖς εἰδήσεις περὶ Ἑλλάδος καὶ Ἑλληνων, πρὸς δὲ καὶ ἐπιστολογραφίαν κατὰ τὸ ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ ἐν χρήσει ὅροι.

Τὸ Γ' περιέχει δείγματα τῶν ἀλλοιώσεων, ὅς ὑπέστη ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα ἀπὸ τοῦ 850 π. Χ. μέχρι τοῦ 1824 μ. Χ. δι' ἀντιπαράθεσεως τεμαχίων ἐκ τοῦ Ὁμήρου, Ἡροδότου, Ξενοφῶντος καὶ Πλούταρχου μετὰ μεταφράσεως εἰς τὴν νεοελληνικὴν.

Τὸ Δ' περιέχει δείγματα τῆς σήμερον ἐν χρήσει ὑπαρχούσης γλώσσης. (Ἐσπερὶ τοῦ Κυρίου Σουταμάκη ὑπὸ Ἀγγέλου Βλάχου, Σηναὶ ἐκ τοῦ Ὁμήλου κατὰ μετάφρασιν Δ. Βικέλα, ἐκ τοῦ «Νάθαν» κατὰ μετάφρασιν Ἀλ. Ρ. Ραγκαβῆ, ἐκ τοῦ «Ραμπανγὰ» κατὰ μετάφρασιν Ἰω. Καμπουρογλου κ. ἄ.).

Τὸ Ε' καὶ τελευταῖον μέρος περιέχει λεξιλόγιον τῶν κοινοτέρων λέξεων, κατατεταγμένων εἴτε κατὰ τὴν ἐν τῇ χρήσει σχέσιν αὐτῶν, εἴτε κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν.]